

тѣ людие да ме заобиколятъ и да стрѣлятъ на вѣгара — и тогава ще видите. За доказателство на това, че азъ не крия нѣкакъвъ лошъ за мисль, азъ турямъ прѣдъ тебе моитѣ пиштови и ятагана.

— Остави ги при тебе си, при това още ги и напѣлни съ двойни куршуми. Дванадесетъ на едного! това би било нечуванъ срамъ! Азъ ти вѣрвамъ. Хайде върви! Хей! на конѣтѣ!

Дванадесетъ ѣздача вече сѣдѣха на първитѣ конѣ и пѣлняха пушкитѣ, а Вранийтъ ги глѣдаше и прѣхтеше. Юзбашията даде на Стефана своята кисия, всичкото свое богатство. Киседжията даде на коня да помирише кисията и подрѣзка съ паритѣ. Вранийтъ удари нѣколко пѣти съ копитата си по земята, Стефанъ се яхна на Вранийтъ и влѣзе въ срѣдата на ѣздачитѣ. Дадоха се вистрѣли, и Стефанъ сѣканъ убитъ, падна отъ конѣтъ си. Вранийтъ се спрѣ, поглѣдна насамъ нататѣкъ, допрѣ си поздритѣ до лицето на киседжията, джхаше му въ устата, обикаляше около него като пазачъ, както се върти кобилата около своето болно конче, и послѣ изново захващаше да го буди съ своето дихание. Като видѣ че той не показва признаци на животъ, Вранийтъ го залови съ жбитѣ си за гунята, тѣжко го поиздигна, прѣнесе го на нѣколко десетки крачки, положи го на земята, изново го слушаше, будяше, даже колѣничаше, и изново прѣнесе трупѣтъ по далечъ, като повтаряше нѣколко пѣти такива матерински грижи надъ своя киседжия. Всички бѣхъ учудени и въ вѣсторгъ: и людиетѣ и конѣтѣ си опулиха очитѣ. Изведиждъ съ бързината на мълнията Стефанъ се хвърли на Вранийтъ, припусна до колкото му сили стигаха и като мълния се хвърли въ полето. Ёздачитѣ пустнаха подирѣ му да го гонятъ и конѣтѣ и куршумитѣ, куршумитѣ испицяха около него, а конѣтѣ не го достигаха. Той избѣга отъ тѣхъ като ловѣкъ заякъ отъ хрѣткитѣ, и ето той исчезва, исчезва и се губи въ чистото поле. Турцитѣ зяпнаха подирѣ му: Проклѣтий гауринъ! синъ на продажна майка! Но юнакъ киседжия, право юнакъ е! Хайде нека да си върви, види се такава ще да